

Η ΚΟΛΑΣΙΣ

A'.

Ἦμουν ἄρρωστος, κορμὶ τυραννισμένο
 κ' ἐκοιμήθηκα μὲ χίλια γιαιτρικά,
 κ' εἶδα ὄνειρο πικρὸ, φαρμακεμένο
 πῶς ἐπέθανα τῆ νύκτα ξαφνικά.

Ἦλθ' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου
 καὶ μοῦ ἔφώναξε : Σὲ ξέρω ἀπὸ καιρὸ,
 ἀκολούθα με ποῦ νάχῃς τὴν εὐχὴ μου,
 μέσ' ἔστην κόλασι θὰ πᾶς, νὰ σὲ χαρῶ!

Ἔσηκώθηκα χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσω,
 αὐτὸς ἔτρεχεν ἐμπρὸς μου χωριστά
 κ' ἐγὼ ἄλαλος ἐπήγαιν' ἀπὸ πίσω,
 ὡς ποῦ φθάσαμε ἔστην κόλασι μπροστά.

Τότε ἀνοίξε μὴ πόρτα σκουριασμένη
 κ' ἐγὼ ἔρριξα μὲ πόνο μιὰ ματιά·
 Δυστυχία μου τὶ πίσσα μὲ προσμένει,
 τὶ ἀχόρταγῃ κ' αἰώνια φωτιά !

Ἦλθαν διάβολοι μὲ κέρατα σὰν βῶδια
 καὶ μὲ βόλανε ἔστη μέση μοναχό,
 καὶ μοῦ δέσανε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια
 καὶ μὲ ρίξανε ἔστην πίσσα τὸ φτωχό.

— Τί σᾶς ἔφταιξα ; τοὺς ἔλεγα, κ' ἐκεῖνοι
 ἀπ' τὸ πείσμα τους μ' ἐδέναν πειὸ σφικτά.
 Τότ' ἀρχίνησαν τὰ δάκρυα κ' οἱ θρηνοί,
 τότ' ἀρχίνησαν καὶ βάσανα φρικτά.

Εἶδ' ὁ Πλάστης μας τὴ λύπη μου τὴν τόση
 κ' ἕναν ἄγγελο μου στέλνει 'στὸ φτερό:
 — Σῦρε κύτταξε κι' ἂν ἔχη μετανοιώσει
 'στὸν παράδεισο ναρθῆ, τὸν συγχωρῶ.

Ἦλθ' ὁ ἄγγελος 'στὰ κάτασπρα 'ντυμένος,
 τὸν ἐκύτταξα μὲ φόβο κ' ἐντροπή,
 μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἦταν λυπημένος
 κ' ἐπερίμενα ν' ἀκούσω τί θὰ πῆ.

Βλέπεις, ἄνθρωπε, μοῦ λέγει, ὅποιος κάνει
 ἁμαρτήματ' ἀσυγχώρητα 'στὴ γῆ
 τί κατάρρα τὸν προσμένει σὰν πεθάνη,
 τί αἰώνια κι' ἀγιάτρευτη πληγῆ;

— Ναί, ἀλοίμονο, τὸ βλέπω καὶ τὸ νοιώθω,
 μὰ δὲν ἔφταιξα, σ'τὸ λέω καθαρὰ,
 φταίγει ἐκείνη ποῦ μοῦ πῆρε κάθε πόθο,
 κάθε πίστι, κάθε ἀγάπη καὶ χαρά.

Φταίγ' ἐκείνη ὅπου μ' ἔκανε νὰ πάθω
 κι' ἀπ' ἀγάπη κι' ἀπὸ ζήλεια νὰ χαθῶ,
 ὅπου μ' ἔκανε τὰ κάλλη της νὰ μάθω
 καὶ τὸν Πλάστη μου 'μπροστά της ν' ἀρνηθῶ.

ᾠ! ἀλοίμονο! δὲν φταίω ἐγὼ τόσο
 καὶ ἀδίκως ὁ Θεός με τυραννεῖ,
 φταίγ' ἐκείνη ὅπου μ' ἔκανε νὰ νοιώσω
 ὡς τὰ κόκκαλα βαθειὰ τὴν ἡδονή.

Τώρα ὅμως τ' ἀμαρτήματα θυμοῦμαι
 κοί τρομάζω κι' οὔτε πειὰ τὴν ἀγαπῶ,
 τὴν ἀρνοῦμαι, τὴν ἀρνοῦμαι, τὴν ἀρνοῦμαι
 καὶ ἔστον Πλάστη μου μὲ θάρρος θὰ τὸ πῶ.

Μοῦπ' ὁ ἄγγελος: ἀγάπησες μὲ πόνο!
 συγχωρεῖσαι γιατί ξέρεις ν' ἀγαπᾶς,
 τώρα ἔλπιζε ἔστον Πλάστη σου καὶ μόνο
 κ' ἔλα σήκω, ἔστον παράδεισο θὰ πᾶς.

Μόλις ἄρχισε τὰ σίδηρα νὰ λύνη
 γιὰ νὰ φύγωμ' ἀπ' τὴν κόλασι μαζῆ,
 ἄχ! ἐγύρισα κι' ἀντίκρυσα ἐκείνη
 ποὺ τὴν ἔφερναν ἔστὴν κόλασι νὰ ζῆ.

Χαμογέλασε, μ' ἐκύτταξε καὶ λίγο,
 καὶ μοῦ ἀναψ' ἤ ματιά της τὸν καῦμό. . . .
 — Σῦρε, ἄγγελε, τοῦ εἶπα, δὲν θὰ φύγω,
 καὶ τὴν κόλασι μαζῆ της προτιμῶ! . . .

B'.

Σὰν ἐξύπνησα τὴν ἡῦρα ἔστο πλευρό μου,
 καὶ τῆς εἶπα: μέσ' ἔστὴν κόλασι θὰ πᾶς
 γιατί τῶδα ζωντανὰ μέσ' ἔτ' ὄνειρό μου. . . .
 χαμογέλασε καὶ μοῦπε: μ' ἀγαπᾶς;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ